

Ecz. Mehmet DOMAÇ
(TEB Genel Başkanı)

Güvensizliğimizi ve korkularımızı bize sahip çıkan, bizi kollayan birinin ya da birilerinin varlığından destek alarak gidermeye çalışırız genelde, bunu kendi kendimize başaramayacağımıza inanırız. İçimizdeki gücü ortaya çıkarmak yerine bizden daha güçlü olduğuna inandığımız bir başkasına sığınmak, dimdik ayakta durmaktan sa sirtımızı ona yaslamak daha kolay gelir.

İyi de, sezgilerimizle varlığını bildiğimiz ama bir türlü hayata geçiremediğimiz o güç niye ortaya çıkmaz? Çocukluğumuzda daima korunup kollandığımızdan mı, yoksa her daim bir şeylerden korktuğumuzdan mı fırsat bulamayız onu hissetmeye?

Hayattan ne beklediğimizi sorsalar hepimiz hemen hemen aynı yanıtları verir; mutluluk, sağlık, başarı, zenginlik, aşk, huzur diyerek başlarız sıralamaya. Peki, bir an düşünün bakalım, bu istekler elle tutulabilirler mi? Zenginlik dediğimiz şey bile sonuçta para olarak algılsa da parayı ne için isteriz; bir tomar kâğıda sahip olmak için mi, yoksa güç, özgürlük, güvenlik ya da huzur için mi?

Doğuştan sahip olduğumuz gücün anlamını unutmamalıyız Kendimize güvenmekten vazgeçmemeli, gücü korkularımıza teslim etmemeli ve hayatımızı korkularımızla yaşamamalıyız; seçimlerimizi, önceliklerimizi korkularımız değil, irademiz belirlemeli. Küçük bir çocuğun gök gürültüsünden ve çakan şimşeklerden korktuğu gibi korkmayalım hayattan. Toprağın, çiçeklerin ve ağaçların ihtiyaç duyduğu yağmurların ancak böyle şiddetli yağabileceğini biliyoruz biz. Görünürde ürktücü olan bazı durumlardan kaçmak isterken sığındığımız yerler bizleri acizleştirir; güvenli alanların sahte huzurundansa korkuların içine dalmayı tercih etmeliyiz ki kendimize karşı da sahte güven duyguları oluşturmayalım. Ödünç alınmış boyalar ve fırçalarla önceden çizilmiş hazır bir resmi boyamaya çabalamak yerine bir ressamın kendi tablosunu yarattığı gibi yaratalım yaşamımızı.

Öyle insanlar vardır ki yıllar önce savundukları fikirleri hala savunuyor olmaktan gurur duyarlar adeta; zamana ve değişen koşullara rağmen aynı kalmayı tutarlılık diye nitelendirir, hiç değişmeyen karakterleriyle övünürler. Yaşama kesinlik yüklemenin, saplandıkları ve tek doğru olarak benimsedikleri düşünceler ve değer yargıları arasında sıkışmanın onları nasıl da katılaştırdığını, sınırladığını anlayamadan dolanırlar. Toprağın derinliklerine kök salmış ağaçlar gibi hissederler kendilerini; güçlü ve sağlam bir görüntü verdiklerini düşünerek eski inançlarla, dogmalarla, edindikleri konserve bilgilerle ve kurallarla besledikleri o köklere sıkı sıkı tutunurlar. Oysa ki ağaçlar değişimin en güzel örnekleridir; vakti geldiğinde çiçeklenir, yeşerir, meyvelenir ve sonra güzelim yapraklarını dökerek yeni bir döneme girerler. Zaten eğer değişmezlerse kurtçuklar içeriden yiyip bitirir, bir odun parçasına çevirir onları. Bu yüzden hiçbir ağaç direnç göstermez değişimine; çiçek açmak için çırpınan, meyve vermek için strese giren, yapraklarını dökmek için gayret sarf eden tek bir ağaç bile yoktur yeryüzünde. Doğanın döngüsünde değişim ana kuraldır çünkü...

Biz de bu değişimin dışında değiliz, mesleğimiz de. Değişim etrafındaki her şeyi canlı organizmalara çevirir. Kamu ilaç alım sözleşmeleri de değişiyor. Burada konu, değişimin bir ilerleme mi yoksa gerileme mi olduğuna karar vermek. Hegel diyalektiği, değişimin her ikisi de; hem ilerleme hem de gerileme olduğunu ileri sürer. Değişirken hem akıl sahibi oluruz ama hem de yaşlanırız. Önemli olan bizim hayatımızı uzun vadede ağırlıklı olarak olumlu yönde ilerletecek bir değişimi gerçekleştirmek. İşte insan iradesi burada devreye giriyor. Ortak alanımız olan mesleki platformda bu, ortak irademiz olarak yansımali. Tarihin öğrettiği bir şey var. Bugün daha da kuvvetli söyleniyor: İradenizi ancak gücünüz ölçüsünde hayata geçirebilirsiniz. İrade, takdir toplama ihtiyacındaki tatmine aç ego bilinci ile gerçekleşmez. İsteddiğimiz gibi bir sözleşme, bizim kendimizi biz olarak ne kadar kurabildiğimizle ilgili. Kazanmak ve kaybetmek üzerine değil birlikte başarmaya, problem çözmeye başlarsak, gerçekten gelecekte umutlu olabiliriz. Değişimin bir anlamı olur.

Ecz. Erdoğan ÇOLAK
(TEB Genel Sekreteri -
TEB Haberler Dergisi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü)

Değerli Meslektaşlarım,

Kapitalizmin üretim metodunda yaptığı değişiklik, sadece iktisadın üretim alanına ilişkin düşünceleri etkilemekle kalmadı; **tüm bir sosyolojiyi de değiştirdi.**

20. yüzyılın başında endüstriyel üretimin büyümesi bant üretimini (fordist üretim) ortaya çıkardı. Bu ürünün(meta) tüm parçalarının, aynı fabrikada üretiliyor olmasından kaynaklanan kitlesel çalışma söz konusuydu. (Bir fabrikada 5-10 bin işçinin çalışması, ör;W.V. Ruhr tesisleri, 30 bin çalışan)

Kitlesel çalışma ve üretim, devasa sendikaların ortaya çıkma nedeni oldu. Güçlü kooperatiflerin (üretim, tarım, tüketim vb.) varlığı da, örgütlü toplumun gücü oldu. Özellikle üretim kaynaklı bu iki örgütlenme modeli; devlet, hükümet, siyasi partiler ve meslek örgütlerini etkileyip biçimlendirdi. Bu süreç, insanlığı görece refaha ve demokratik ortama taşıdı.

Bant üretiminin parçalanıp metanın her parçasının atölye üretimine (kobi) yönlendirilmesi, kitlesel sendikacılığa olağanüstü darbe indirdi. (1980'de 40 milyonluk Türkiye nüfusunda 6 milyon sendika üyesi varken, 2006'da 72 milyon nüfusta sadece 700 bin sendika üyesi var.)

Sendika ve kooperatifleri yok etme sürecine taşıyan yeni üretim modeline karşı, yeni bir örgüt modeli geliştirilmeyince, sosyal refah, sosyal devlet ve demokraside aşınmalar hızlandı. Gücünü üretimden alan bu iki model ortadan kalkınca, merkezi otorite üzerindeki toplumsal basınç azaldı.

***

***

Üretim metodundaki değişiklik ve bilişim devrimi, enerji+hammadde=ürün bağıntısını kopardı. Üretim modelinin değişmesi ürünü, değişen ürün tüketim kalıplarını, tüketim kalıplarındaki değişim, davranış kalıplarını değiştirdi. **Pavlov'un köpeği örneğinde olduğu gibi mutlulukla tüketimin eşdeğer olduğu bilinçlere ekildi. Artık tüm toplum, üretim ideolojisinden değil, tüketim ideolojisinden beslenmeye başladı.**

Sistem, partiler, meslek örgütleri insan tüketmeye başladılar. Bu süreçteki tüketme, insanı yok etmeye dönüşmesine rağmen, vicdanlardaki hissiyat daha da zayıflamaktadır. Artık yaratılan, korku toplumdur ve korku en büyük ahlak silicisidir. Korku, paradoks olarak ahlak yazıcılarını da üretmektedir. Toplumda ve örgütlerde ortaya çıkan ahlak yazıcıları, aynı zamanda bir ahlak silicisi olmaktadır. Genel korkuların üstüne statüsünü yitirme korkusu, ahlak yazıcılarını ahlaksızlık üreten bir jeneratöre dönüştürüyor. **Oysa ahlak, insana güvenmek, ilerlemeye güvenmektir. İnsanın zorunlu güzel geleceğine inanmaktır. Ahlak, ancak böyle var olur ve insanlığın zorunlu güzel geleceğini hızlandırıcı bir eylemlilik olarak ortaya çıkar.**

Korku, bilimsel düşünmeden vazgeçiriyor insanı. Bilimsel düşünmeden vazgeçiş, metodolojik yaklaşımları öldürüyor. Vulgarlaşma süreci başlıyor. Vulgarlaşma en büyük ahlak silicisidir. Korku kutsal üretir. Kutsallaştırılmış kesinlikler üzerine kurulu bir dünyada, düşünce ölür.

Bilimsel ve düşünsel olmayan gruplaşmalarda gruba bağlılık, her şeyden önemlidir. Onlara göre grup mensubu olmak, iyiyi ve doğruyu belirliyor. Bu durum, mutant hücreleri çoğaltıyor. **Grup aidiyeti, her türlü tartışmayı ve katılımı ortadan kaldırdığı için reddetmek gerekiyor. Grup aidiyeti ile davranmak soru sormayı engeller. Soru sormak bilimsel metodoloji açısından zorunludur.** Soru, çatışma çıkarabilir. Fakat her çatışmanın lojistik bir eğrisi var. Özellikle örgüt içinde çatışmayı uzatmanın katkısı MİNİMAL olmaktadır. Bu durum topyekün bir zarara dönüşme potansiyelini içinde taşımaktadır.

Çatışmacı grupçuluğun iki özelliği vardır. Birincisi; toplumu departmanlara ayırmak ve departmanlar arasına çin seddi örmektir. İkinci özellik ise; yapının değiştirilmemesi ya da küçük parçaların değiştirilmesi önerisidir. Bu bir tür yamalamadır.

Büyük ve toplumsal basınç yaratan örgütlerin etkinliğini yitirmesi, meslek örgütlerini de zayıflattı. 15-16 Ocak eylemliliği, örgütsel güçten çok mesleki dayanışmanın gücü ile başarıya ulaştı.

Örgütlerimizde mevcut grupçu tartışma anlayışı ve kullanılan tehditkar dil, bu dayanışmayı ortadan kaldıracak bir tehdit olarak algılanmalıdır. Çünkü kullanılan bu yöntem ve dil, mesleki geleceğimizi tehdit eden temel argümana dönüşmeye başladı. **Bu tehdit, gruplar içinde yer alan örgüt yöneticilerinin, grup aidiyeti yerine meslek aidiyeti ile davranmaları sonucu ortadan kaldırılabilir.**

AKSİ FELAKETTİR.

Hoşça kalın, diyalogsuz kalmayın...

**Küçük Bir
Hesaplaşma!**